СЕРПЕНЬ

1985

ISSN 0132-4462

№16

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Ти мене поважаєш?

Мал. В. ГЛИВЕНКА

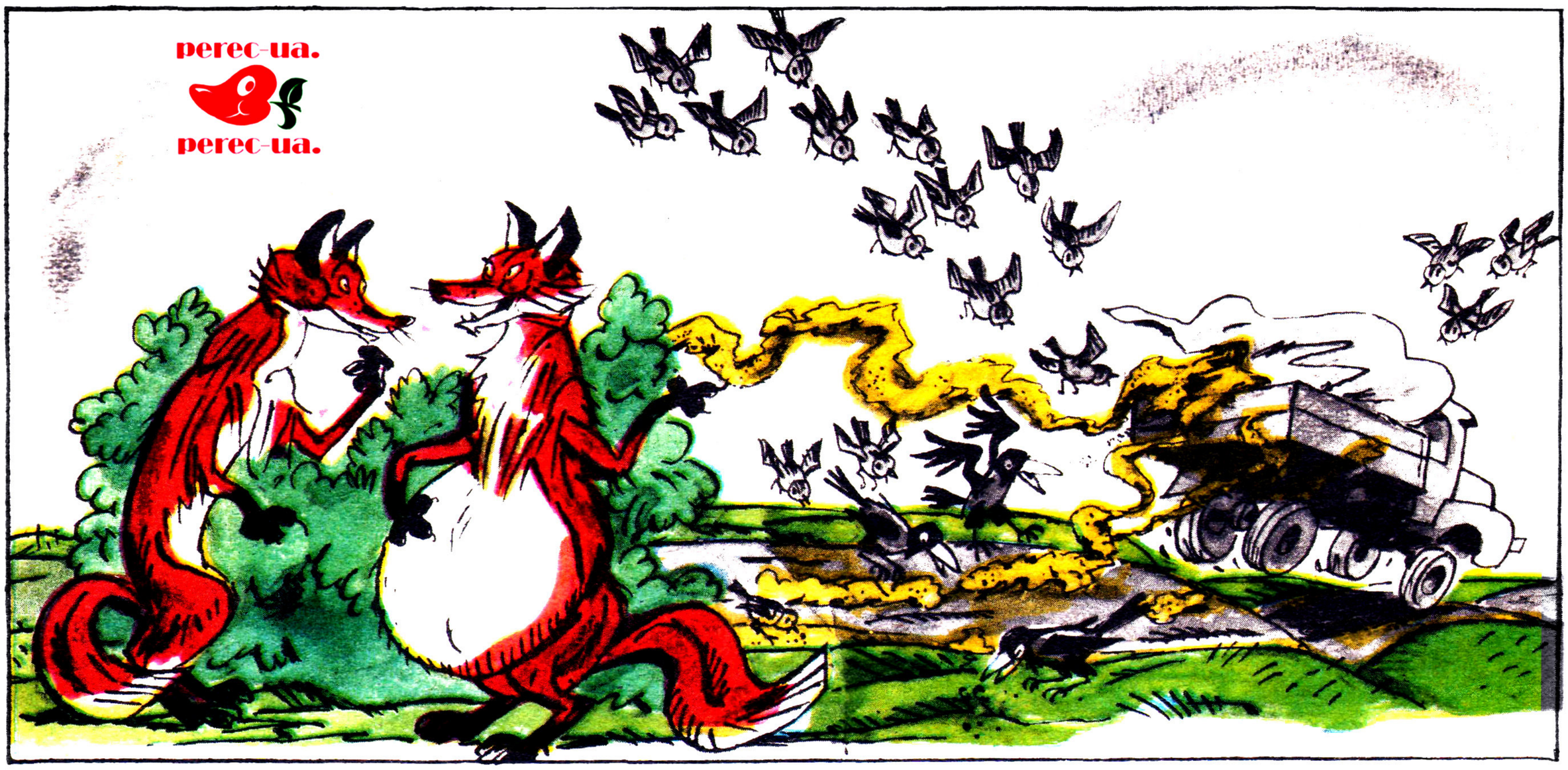

— А я біля дороги полюю. Там птаства видимо-невидимо на зерно злітається!

НЕЕКОНОМНА ЕКОНОМІКА

Вавілонські квачі

Щиро кажучи, хоч заголовок мені самому подобається, треба, мабуть, уже зараз, поки написано лише два рядки, внести деяку ясність. По-перше, тих, хто хоче почитати про якісь подробиці з життя Вавілона, попереджаю, що про біблійські міста тут — ані слова. По-друге, квач у нашій мові, як пише словник,— жмуток прядива, соломи, що його використовують для замазування поверхні чого-небудь чим-небудь рідким. Але обзивають цим слівцем і людей-тюхтіїв, чия безхарактерність, байдужість і нехлюйство... Мабуть, досить. Ви зрозуміли, та й раніше, либонь, знали, що з квачами ліпше справи не мати.

Бригадир покрівельників із тресту «Львівпромбуд» Михайло Йосипович Ганачевський спочатку мав справу лише з тими квачами, які використовувалися ще у Вавілоні — з прядива, щоб мазати бітумом покрівлю на найвищих і найсучасніших спорудах. У цій нудній і виснажливій роботі (потягайте відра із смолою нагору — переконаєтесь) часом приходили йому на допомогу спеціальні установки, які розігрівали бітум і подавали його на заданий поверх. Але, судячи з того, як використовуються повсюдно ці пристосування, можна зрозуміти, що вони дуже-таки недосконалі — вибухонебезпечні, малопродуктивні і таке інше.

Ганачевський вирішив сконструювати нову установку. Уже перший дослідний зразок установки Ганачевського показав її неабиякі високі якості: і значно дешевша у виготовленні, ніж існуючі, і економніша у витрачанні палива, і пожежобезпечна, а головне — параметр розігріву бітуму сягає вище 200 градусів, тоді як цей же показник на стандартних установках доходить лише до 70. А від цього вже залежить якість будівельних робіт.

Робітники-колеги міцно потиснули Михайлові руку і поздоровили з машиною, на яку давно чекали. Але тут виникла проблема, як надати їй офіційного права на життя. Адже мова ішла не просто про раціоналізацію, а про цілком новітню установку, котру кваліфікують як винахід.

У керівництві тресту «Львівпромбуд» працюють люди, які реально дивляться на речі, особливо на бітум, без якого не виконаєш покрівельних та інших ізоляційних робіт. Довідка, підписана керуючим трестом Е. Л. Савицьким і начальником технічного відділу, заступником голови осередку науково-технічного товариства Б. С. Прокопівим, засвідчує таке:

«Робітником, бригадиром покрівельників тов. Ганачевським М. Й. дійсно удосконалено установку для м'якої покрівлі, внаслідок чого поліпшено умови безпеки праці, досягнуто певної економії матеріалів і палива. У 1983 р. технічна рада тресту розглянула заяву Ганачевського М. Й. і дала позитивний висновок для подальшого захисту виконаної ним роботи як винаходу в Державному комітеті у справах винаходів і відкриттів».

Михайлові Йосиповичу таке напуття додало сил, і він звернувся за рекомендованою адресою. Його заява була зареєстрована за № 296270/33. Однак невдовзі Ганачевському було відмовлено у визнанні його роботи як винаходу. «Не винахід, то й не винахід, головне — річ потрібна»,— вирішив він, але про всяк випадок поцікавився, хто ж це обігнав його у технічних рішеннях — йому було протиставлено авторське свідоцтво № 230692. Яким же було здивування львів'янина, коли він дізнався, що мова йде про... датчик обриву пряжі на прядильній машині.

«Шановні друзі,— пише у Держкомітет Ганачевський,— ви, мабуть, помилково...» А потім виїжджає до столиці, щоб на місці, особисто, з перших слів і таке інше,— тобто щоб зробити усе, що хочеться зробити, коли вас явно не розуміють.

Вдруге роботі Михайла Йосиповича протиставили авторське свідоцтво № 757625, у якому йшлося... про колійні дорожні покриття при централізованому вивезенні деревини. Потім Ганачевський виїжджає ще і ще, і одержує ще і ще більш дивні відповіді, які важко передбачити навіть у такій фантастичній за вигадками дитячій грі, як зіпсований телефон.

«Витрачено державні кошти на відрядження, заробітну плату, і, безперечно, тов. Ганачевському М. Й. завдано серйозних моральних збитків». Це — фрагмент із цитованої уже довідки тресту «Львівпромбуд». Так досі ніхто й не знає, чи установка львівського бригадира — винахід, чи — ні. Важливіше для будівельників те, що вона повністю відповідає своєму призначенню, економна, зручна, безпечна. Але... Але мова йде про єдиний дослідний екземпляр, який використовується у бригаді винахідника чи просто раціоналізатора.

Якось торік Михайло Йосипович узяв участь в обговоренні статті в «Строительной газете», в якій ішла мова про підвищення продуктивності праці покрівельників, про технічний прогрес у цій галузі. Він розповів про своє дітище, яке блискуче служить справі. Посипалися з усіх усюд листи з проханням приїхати і впровадити таку установку в Донбасі, у Мінську, в Караганді... Однак дітище ж — незаконне, так би мовити — байстрюк. Інша справа — квач. Він ще з часів Вавілона зажив собі слави великого і цілком офіційного трудяги. Так що хай би краще листи йшли за іншими адресами, приміром, Міністерству промислового будівництва УРСР, де — за ідеєю — мусять також займатися і гідроізоляційними проблемами м'яких покрівель. Може, тоді справа зрушиться з місця? А то про обриви пряжі і колійне вивезення деревини бригадир покрівельників Ганачевський може вже читати лекції, а про його установку не відає ніхто.

В. ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ТАП

ПОСОРОМЛЕННЯ АРХАНГЕЛЬЦІВ

ЗАПОРІЖЖЯ (від власкора ТАП). 14 червня ц. р. з Глибинного району Архангельської області на адресу запоріжця М. Г. Вороніна, який мешкає по вул. Димитрова, 41, кв. 44, був відправлений лист. Того ж дня, із Запорізького масложиркомбінату, на ту ж адресу, тому ж М. Г. Вороніну, було відправлено запрошення на важливу нараду. Від Архангельська до М. Г. Вороніна — дві тисячі кілометрів. Від комбінату до нього ж — один кілометр. Чий лист надійде швидше?

Як і слід було чекати, перемогли запорізькі поштовики із 14-го і 84-го відділень зв'язку. Їхніми титанічними зусиллями лист із масложиркомбінату прийшов до адресата 19 червня по обіді, а лист з Архангельська — аж за дві години по тому. М. Г. Воронін був безмежно гордий за своїх земляків. Проте на важливу нараду він спізнився на цілу добу.

НАДІЯ НА РЕВАНШ

ТЕРНОПІЛЬСЬКА область. (Кор. ТАП). Голова Мельниці-Подільської селищної Ради М. О. Саган та директор місцевого комбінату комунального обслуговування В. Г. Болдуєв засперечалися: хто швидше вивчить напам'ять критичну кореспонденцію в борщівській райгазеті «Надзбручанська правда» про те, що мельниці-подільський парк занедбаний, а в самому селищі розвелося чимало смітників. Переміг М. О. Саган. Але у В. Г. Болдуєва є надія взяти реванш, оскільки недавно райгазета вдруге виступила на цю тему. В разі другого програшу директору комбінату доведеться взятися за наведення в селищі порядку.

ЯБЛУКО-САМОКАТ

ВІННИЦЬКА область (від власкора ТАП). Щоосені пропадає чимало яблук та інших дарів землі у радгоспі імені Першої Кінної армії Погребищенського району у зв'язку з неможливістю вивезти їх через бездоріжжя. Уже багато років розглядається в районних організаціях питання про будівництво чотирикілометрового відтинку дороги від села Озірна (центр радгоспу) до автотраси Сквира — Мовчанівка, і ніяк не розглянеться до кінця. Отож місцеві аматори вирішили попрацювати над виведенням яблук-самокатів (а заразом й інших фруктів та овочів), які б самотужки добиралися для продажу в місто і при цьому не псувалися.

Діла-труба

Хороша, все-таки штука — літо на селі. Дні довгі, ночі короткі. Тепло. Зозулі кують, птаство щебече. А головне — травичка біля клубу є. Прийдеш увечері сюди після роботи, розляжешся, дістанеш свіженький номер журналу «Новини кіноекрана» і читаєш собі про все, що у нас і в цілому світі... А то хтось з райцентру повернеться, щойно бачений фільм перекаже. Отак година-друга непомітно пролетить — уже й спати пора, бо рано треба вставати.

Узимку нам, молоді села Балюки, гірше було. Темніє рано. У снігу та ще й на морозі довго не вилежиш навіть у кожусі. А в клубі й у двох кожухах не висидиш, бо там ще холодніше, ніж надворі: труби парового опалення прорвало. Та й чого, власне, там сидіти? Кіно востаннє з півтора року тому крутили. Пробували танцювати, та хіба у валянках довго натанцюєш.

Ну, щодо труб, то голова нашого колгоспу імені 50-річчя Жовтня О. П. Січкар божиться, що до наступних холодів їх з-під землі добуде, *а систему опалення відремонтує.* Хоч нас, чесно кажучи, сумнів бере: їх он на землі ніхто колгоспові не може знайти, а про поклади труб під землею ми щось нічого не чули. Але це, як той казав, діло третє. Більше тривожить інше: нудьга — вона і при мінусовій температурі нудьга, і при кімнатній. Кіно б, усетаки, час від часу хотілося подивитися. А того, хто б нашій біді зарадив, знайти не можемо. Райвідділ культури в особі завідуючої Л. О. Срібної вважає, що його хата скраю. Завклубом є? Є. Танцюєте? Танцюємо. На травичці перед клубом в теплу пору лежите? Лежимо. Отже, сільське вогнище культури якщо й не палахкотить, то, принаймні, жевріє. Цього для благополучного звіту досить. А кіно крутити — то по лінії дирекції районної кіномережі.

Директор кіномережі В. М. Джугань не заперечує, що кіно — це по його лінії. Проте резонно запитує:

— А де я вам кіномеханіка візьму? Народжу? У мене хіба одні Балюки не кінофіковані?..

Ми розуміємо, що народити кіномеханіків на увесь Великобагачанський район Василь Микитович не в змозі. Але ж, з іншого боку, оця, так би мовити, проблема кінофікації сама по собі *народитися також не могла.*

Отакі-то діла. Можна сказати, діла — труба. І ніхто не знає, коли вони такими бути перестануть. Хіба, поки літо, зозулю спитати:

— Скажи-но, зозуленько, скільки іще подібне триватиме?

І почути у відповідь:

— Ку-ку! Ку-ку!

А. ОНУПКО, В. ПИСАРЕНКО, М. БАЛЮК, Я. ХРУЩИНСЬКИЙ, А. ПАСЬКО, усього 65 підписів.

Великобагачанський район Полтавської області.

Пробивний

Ох і пробивний поет він,
Сили й волі сплав:
Рецензію на рукопис
Організував,

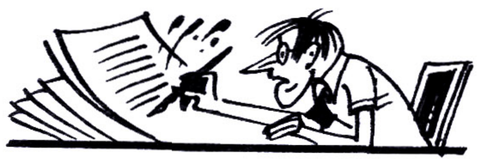

Потім докладав зусилля,
Бився, мов титан,
Щоби збірку його «Віхи»
Вставили у план.

Шум здійняв у книготорзі
Ще й ажіотаж,
Щоб зібрали на ті «Віхи»
Чималий тираж.

І по виході книжчини —
Теж набігло справ:
Три рецензії у пресі
Організував.

Ублагав поета-метра
(Походив за ним!..),
Щоб згадав з трибуни «Віхи»
Хоч слівцем одним.

Метр скривився
і в промові
Буркнув щось мигцем...
Тож тепер поет наш ходить
Бравим молодцем.

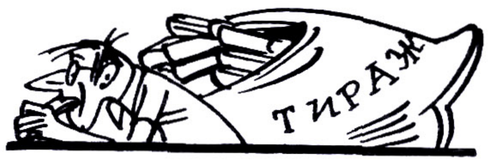

А в книгарнях всюди повно
Графоманських «Віх».
...Ех, якби поет затятий
Взяв на душу гріх:
Проявив свою пробивність —
І скупив ще їх!

Іван НЕМИРОВИЧ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

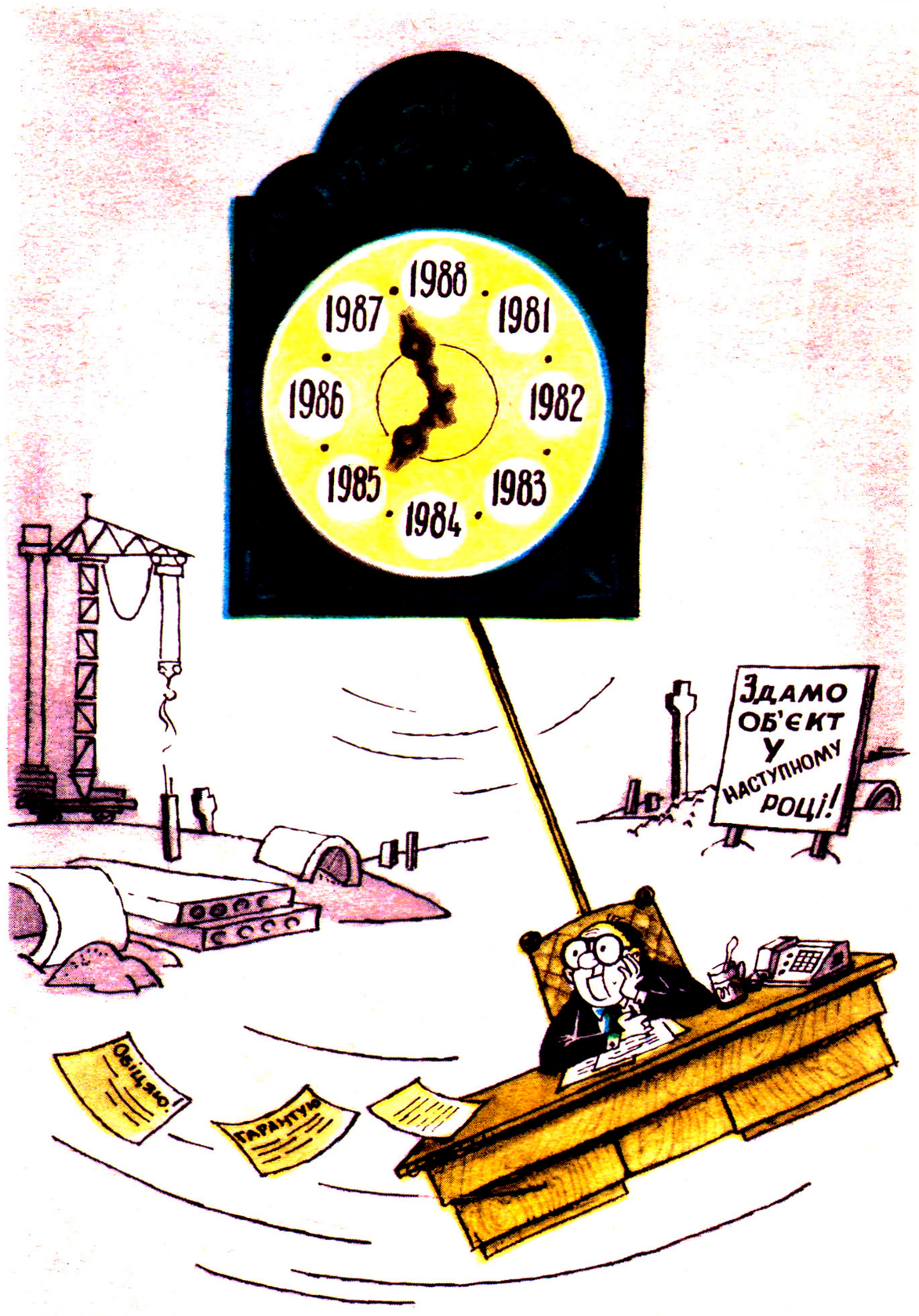

Розкачується.

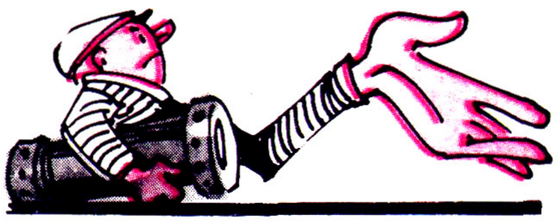

ПОСЛУГИ І СКАРГИ

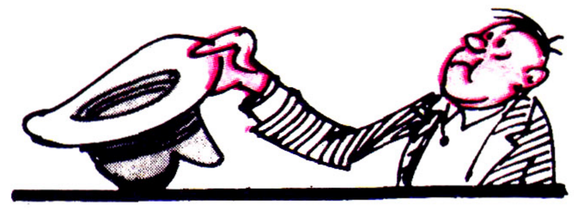

Провулок Партизанський у Черкасах впорядковано. Сюди підвели природний газ, капітально відремонтували водогін, розрівняли проїжджу частину дороги.

Впоравшись із роботою, черкаські комунальники приготувалися до подяк. Та трапилося інакше: на голови творцям благоустрою посипалися скарги.

У чому річ?

Щодо газифікації — претензій немає. Труби та крани діють у відповідності з проектом. Платню з абонентів за монтаж апаратури визначено згідно із прейскурантом.

Непорозуміння прийшли на провулок Партизанський разом з водопровідниками. Спеціалісти Черкаського виробничого управління водопровідно-каналізаційного господарства (скорочено ВУВКГ) викопали траншею, опустили на дно трубу... і скликали мешканців провулку на сходку.

Слово надав собі виконроб Е. Т. Гусєв.

— Громадяни! — мовив коротко, але твердо Едуард Тимофійович. — Хто із вас хоче мати воду, той мусить платити. По три карбованці за технічні умови. По двадцятці — за підключення дворових вводів до вуличного водогону.

Воду, звісно, хотіли мати всі мешканці (як мали її і перед капітальним ремонтом), усі написали продиктовану їм заявку («Прошу підключити мою квартиру до нового водогону»), всі внесли в ощадну касу на рахунок управління названу суму. Внесли, а потім схаменулися: за що, власне, платили?

Старий водогін мешканці Партизанського збудували за власні кошти. У 1967 році вуличну магістраль цього водогону було передано на баланс міського водоканалу. Нині водопровідно-каналізаційне господарство ремонтує свою власну (вуличну) магістраль, а плату за роботу вимагає чомусь із абонентів.

— Ні, тут щось не так,— ділилися своїми сумнівами мешканці Партизанського з представниками місцевої влади, але на ті сумніви конкретної відповіді так і не почули.

У поході за справедливістю мешканці Партизанського дійшли аж до Міністерства житлово-комунального господарства УРСР.

Начальник управління водопровідно-каналізаційного господарства названого міністерства В. Я. Самокиш вніс ясність:

«Якщо реконструйований водогін знаходився на балансі Черкаського ВУВКГ, то останнє повинно за свої кошти і своїми силами проводити ремонт на вуличному водоводі».

Так звучала відповідь із Києва. Невдовзі (хоч і з деяким запізненням) до думки В. Я. Самокиша приєднався і начальник Черкаського обласного управління комунального господарства (нині вже колишній) Я. В. Остапенко і дав письмову вказівку керівникам ВУВКГ: задля перевірки дворових водоводів на провулку Партизанському заяв від абонентів не вимагати, технічних умов не вибирати, а отже, і плати з них не стягати.

Ця вказівка, на жаль, запізнилася. Поки вона знайшла адресата, керівники ВУВКГ уже запровадили в життя інший варіант ділових стосунків із мешканцями провулку Партизанського. Пункт, що стосувався перевірки дворових водоводів, із кошторису, складеного проектним інститутом, виключили, а роботи, пов'язані з цим пунктом, оформили, як «послуги для населення».

Хитромудра ця маніпуляція принесла в касу підприємства додатково солідну суму, а її винахідники зажили слави (адже всім, хто надає послуги населенню — честь і хвала!).

Правда, нарікання мешканців провулку Партизанського, що не стихають ось уже котрий рік, дещо псують настрій керівникам водоканалу, і останні змушені ставати в позу ображених.

— Робиш людям добро,— бідкається головний інженер ВУВКГ А. П. Мощенко,— а у відповідь — невдячність...

Але досить про водоканальців. Слід сказати ще кілька слів і про шляховиків із Черкаського шляхово-будівельного управління, які під орудою К. О. Кунадіса розрівнювали проїжджу частину провулку.

Чи то з почуття солідарності із своїми ображеними друзями-водоканальцями, чи з антипатії до причіпливих мешканців Партизанського,— шляховики так розрівняли ту проїжджу частину, що всі снігові та дощові води відразу хлинули у погреби та у шахти водоколонок.

Словом, на впорядкованому провулку Партизанському треба заново братись за благоустрій. І облкомунгосп уже доручив Черкаському відділенню інституту «Укркомундорпроект» провести обстеження провулку Партизанського і видати свої рекомендації по відведенню зливних вод.

Задумки правильні. Але роки минають, а рекомендації не видаються. Без належної оцінки все ще залишаються і «послуги для населення», які ось так хитро надає управління водопровідно-каналізаційного господарства.

А скарги множаться...

І. НАУМЕНКО.

м. Черкаси.

Мал. Л. КАМІНСЬКОГО.

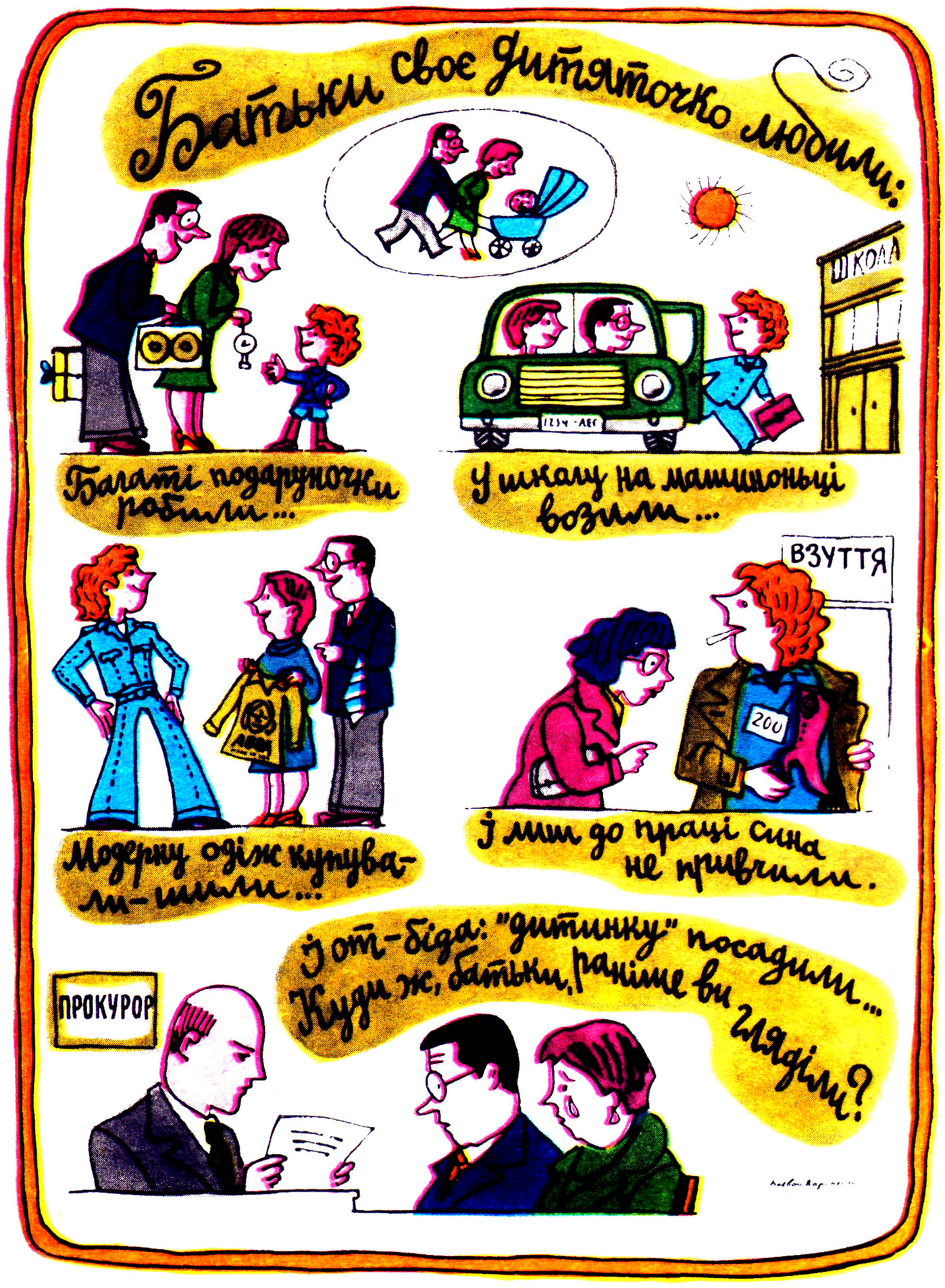

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

На перевалочній базі Високопільської райзаготконтори вирішили спростувати думку про те, що нібито овочі можуть зіпсуватися, якщо їх зберігати абияк. Для цього заготовлені восени овочі не перебирали, склали навалом під навісами, ледь-ледь вкрили. Не треба було багато часу аби переконатися, що експеримент явно не вдався: картопля й капуста поморозились, цибуля проросла. І хоча, завдяки такому господарюванню, було зіпсовано аж 17 тонн овочів, винних так і не знайшли. Про це йшлося у листі, що надійшов до редакції.

Перець вирішив попросити Херсонський обласний комітет народного контролю дати оцінку такому «експериментові».

Як повідомив голова комітету Г. П. Кочубей, за допущену безгосподарність при зберіганні овочів завідуючу перевалкою Красник Л. І. притягнуто до дисциплінарної відповідальності. З неї також стягнуто на покриття збитків 836 карбованців. А завідуючого райзаготконторою Макаренка І. С. рішенням правління райспоживспілки з посади звільнено.

* * *

Пошесть

ГУМОРЕСКА

Головний ветлікар Василь Петрович прийшов на ферму заклопотаний.

— Що трапилося, Петровичу? — поцікавилася свинарка Галина Очерет.

— Та,— махнув рукою ветлікар,— соромно й признаватися. Із моїми двома підсвинками щось трапилося, а що — не розумію.

— Верещать? — уточнила свинарка. — І корита перевертають?

— Верещать,— насторожився Василь Петрович. — І перевертають. Температури наче ж немає, ознак хвороби — ніяких. На вигляд здорові, а лящать так, що вуха затуляти доводиться...

— Драстуйте, Василю Петровичу! — підбіг до них помічник обліковця Микола. — Там вас народ чекає. У фуражира Олекси, свинарок Оксани Чупрун, Наталі Пушенкової свині вдома похворіли. Кричать з ранку й до вечора.

— У мене — таке ж лихо! — сплеснула долонями й Галина Очерет.

— Виходить, у всіх, хто на фермі працює, похворіли? — зблід Василь Петрович. — Ще цього мені бракувало! Бігом по місцях, порядок наведіть, щоб пошесті не допустити. Раптом якась невідома епідемія. Зателефоную в район, хай допомогу присилають.

Приїхали з району. Спершу колгоспну ферму оглянули, де все вже було готове до боротьби з пошестю: вичищено, вимито, продезинфіковано, бур'яни викошено, навіть доріжки піском посипано. Почали спостерігати за тваринами. На фермі свині спокійно, культурно себе ведуть, а в селі серед капловухих вереск і хуліганство: корита перевертають — і край. Комісія плечима познизувала та й поїхала назад, у район, щоб в область телефонувати.

Увечері Василь Петрович вирішив зробити обхід. Зайшов до Очеретихи — тихо.

— Може, уже й неживі? — запитав господиню.

— Та ні, бог милував,— заспокоїла та. — Лежать, хрюкають задоволено.

Обійшов ще кілька дворів, де ознаки невідомої хвороби були виявлені. І там — порядок.

Повернувся Василь Петрович додому — і відразу до хліва.

— Як там наші хворі? — пита у дружини.

— Заспокоїлися,— відповіла вона. — А ти теж, господар називається: серед начальства крутишся, а не попередив, що на фермі дозорці чергуватимуть, і комбікорму ніяк буде взяти. А наші ж льохи лише до нього звикли.

Олександр ШАТЕЦЬ.

Вітаємо ювілярів!

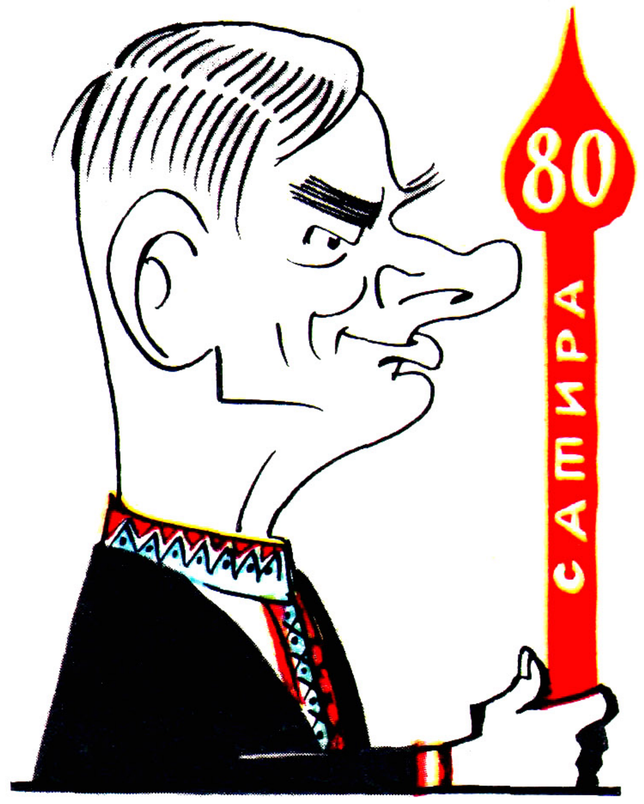

Поета-гумориста Володимира ІВАНОВИЧА з його другим 40-літтям.

Поета-гумориста Миколу КАРПЕНКА з його першим 60-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

«Специ» на гаку

Про оцю пригоду дивну розповісти слід,
Як ловив із кумом рибу Віктор Скороїд, —
Хто дніпровське все пониззя, як город свій, знав
І про власну риболовлю ось як міркував:
«З вудочки... Хіба то риба? Справжня — не така,
А то риба, яку виймеш з сітки, з павука...»
Тьма на річці непроглядна — і на серці тьма,
Навіть кухоль самогону страху не зніма.
От якби весло безшумно діяло в руках,
От якби зігнати з серця незборимий страх!
Очерет, рогіз шурхочуть — чути на весь світ,
Лиш вода ледь-ледь дзюркоче і скрадає слід.
Дух спирає, серце мліє, мається душа,
І вже трохи спокійніше — в плесі, в комишах...
...Далі сталось те, що страшно згадувать тепер.
Як в ту пору з переляку з них ніхто не вмер?!
Чують: загурчав у небі клятий вертоліт,
Потім — ближче... Ось над плесом він уже стоїть!
І в очах замиготіли сполохи-вогні,
Притаїлись «риболови» в каюці на дні.
Потім зразу опустився трьохкігтевий гак
І, мов кішка, учепився у моторний бак.
Вертоліт каюк волочить прямо до гряди,
«Риболови-специ» також виповзли з води...
Раптом стихло все. Погасли ледь не всі вогні.
Чутно лиш собачий гавкіт десь у далині.
Потім — голос. Ні, не голос — в серце гострий ніж,
Аж у п'яти неприємний враз проник свербіж:
— Що, попався, Скороїде, з кумом за одно?
Ми за вами, «специ» лову, скучили давно!
Вже не радий, Скороїде, павукам-гакам?
Бач, ловив у нерест рибу, а попався сам.
Рибу ти ловить сітками,
Павуками і гаками
Завжди був мастак.
Хобі в тебе, зле, собаче,
Зрадила тобі удача, —
Сам попавсь на гак!

Микола ТАРАН.

Село Стара Збурівка Голопристанського району Херсонської області.

Гачок під „язик"

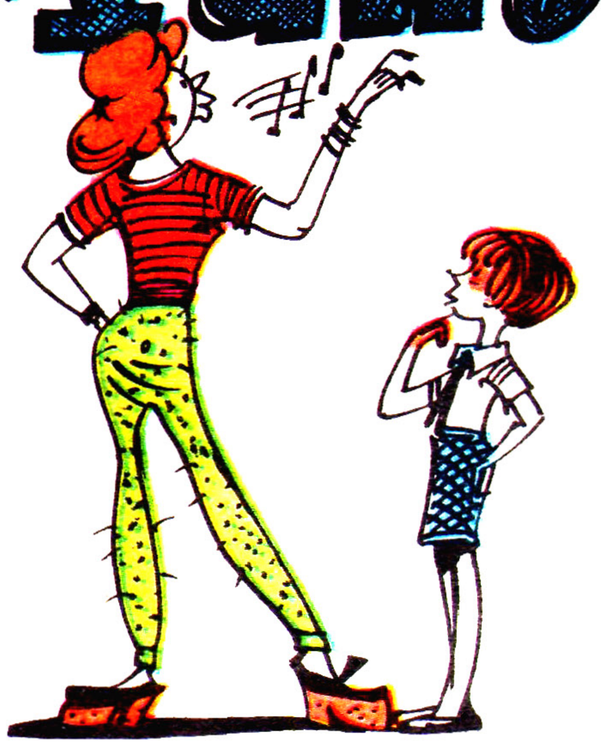

У роменському районному Будинку піонерів для плідної роботи є все: і штат працівників, і кошти, і різного роду плани та заходи, і навіть нагороди за активну діяльність. Нема в нього лише одного — самого будинку в повному його розумінні. Є тільки вивіска на дверях піддахової кімнати в приміщенні Будинку вчителя, райкому профспілки та заочної школи. Ото, власне, і вся так звана база.

Свого часу справа дійшла до того, що центр піонерської роботи вирішили перенести в село Бобрик, кваліфікуючи це як нову форму роботи, наближення її до вихованців. Телефонуючи з цього приводу директору Бобрицької середньої школи О. П. Катричу, директор Будинку піонерів В. К. Голуб ставила питання на категоричну основу:

— Ви хочете, щоб у вашій школі вирувало піонерське життя?

— А хто б не мав такого бажання? — намагаючись збагнути, до чого Валентина Костянтинівна хилить, відповів Олександр Павлович.

— Отож негайно звільніть якусь кімнату. Є рішення на базу вашої школи перевести районний Будинок піонерів. Матимете можливість і себе показати, й інших побачити.

Щоправда, похвалитися в Бобрику таки є чим. Село високої культури, впорядковане, переважно сучасної забудови. Тутешній колгосп «Комуніст» — один із кращих не лише в районі, а й в області. Одначе якось так вийшло, що з перебазуванням сюди Будинку піонерів нікого із школяриків з інших сіл району тут ніхто й не побачив. Що ж стосується самих працівників новоперенесеного піонерського осередку, то й вони чомусь недовго милувалися сільськими краєвидами і дуже швидко щезли у роменському напрямку: яке не яке, а все ж таки місто. Ось там і облюбували вони собі вищезгадану піддахову кімнатку, котру й до сьогодні пишно іменують районним Будинком піонерів.

Та спроби внести щось нове в роботу із шкільною молоддю в Бобрику на цьому не вичерпались. Якось знову зателефонувала Валентина Костянтинівна в школу і поцікавилась:

— Ваше село багате на відомих, знаменитих людей?

— Так,— відповіли їй,— є заслужені хліборобн, орденоносці і просто передовики виробництва, майстри високих урожаїв...

— Ні, ні, я веду мову про всебічний розвиток людини, виявлення її здібностей, обдарованъ, талантів у різних сферах, як того вимагає нова шкільна реформа.

— Що ви маєте на увазі?

— Щоб у вас у майбутньому були і артисти, і художники, і письменники...

А невдовзі по цій розмові було видано наказ райвно про призначення за сумісництвом директора районного Будинку піонерів В. К. Голуб на посаду керівника гуртка художнього слова, а методиста Будинку піонерів Т. С. Шулятевої — на посаду керівника гуртка юних кореспондентів. Учитель фізвиховання В. К. Сухар був проведений керівником гуртка спортивного орієнтування.

«Ну, тепер загримить слава нашої школи!» — авансом раділи вчителі. І не лише вони. Раділа й сільська громадськість в очікуванні бурхливого гармонійного розвитку юного покоління. Однак бурхливого розвитку не відбулося. Жодного разу не приїхала на заняття гуртка художнього слова В. К. Голуб. Коли із школи їй про це нагадували, Валентина Костянтинівна виправдовувалась: «А я забула!» Між тим, вона не забувала регулярно одержувати гроші за керівництво гуртком.

Не поталанило і юним кореспондентам. Зате поталанило Т. С. Шулятевій: щомісяця керівник неіснуючого гуртка із задоволенням залишала свій підпис у відомості на заробітну плату.

Те ж саме діялося із спортивним орієнтуванням. Точніше — ніяк не діялося. Хіба що інколи влаштовувалися вилазки за село. І хоч це траплялося не частіше одного разу на рік, у офіційних звітах ті вилазки іменувалися не інакше, як районними змаганнями. Та це не заважало керівникові липових змагань одержувати зарплату не раз на рік, а теж щомісяця.

Були й інші дивовижі. Приміром, справжнє захоплення учнівського колективу викликало повідомлення про організацію гуртка бальних танців. Охочих, самі розумієте, виявилося більш ніж досить. Деякі мами з ніг збилися, роздобуваючи та шиючи для доньок бальні сукні, уже вбачаючи у своїх нащадках чи не майбутніх «зірок».

Потому на бобрицькому горизонті з'явилася особа у потертих вельветових штанцях і туфлях на височезній платформі — новоспечений керівник бальних танців із дипломом харчового технікуму Олена Дмитрівна Павленко. Вона напрочуд швидко вирішила організаційні питання: набрала для занять трохи старшокласників і трохи чотирикласників, а решту бажаючих виставила за двері — як не здатних до цього виду мистецтва. Діти благали, плакали, але танцмайстер була невмолима.

Не засмутила Олену Дмитрівну й відсутність музичного супроводу. «І не таке бачили,— хоробро заявила вона,— потанцюємо під язик: та-та-та-ра, та-та-рі-та-та-рі, та-та-рі-та...» Зауважимо однак, що снаги і натхнення під «язик» у неї вистачило лише на три заняття, після чого у стінах школи її вже ніхто ніколи не бачив...

Ми не знаємо, як свого часу — в «добобрицький» період — здійснювала керівництво гуртком Т. С. Шулятева в житнянській школі, не знаємо, як працює В. К. Голуб за сумісництвом ще на консультпункті заочної школи в Герасимівці, а от у Бобрику, як бачимо, їхні спроби згармонізувати всебічний розвиток школяриків успішно провалилися. Либонь, тому, що за тими спробами не було нічого, опріч бажання згармонізувати незначні можливості із значними особистими матеріальними запитами...

Що ж стосується приміщення районного Будинку піонерів у Ромнах, то його й не шукайте, все одно не знайдете.

А. ВОРОПАЙ.

Сумська область.

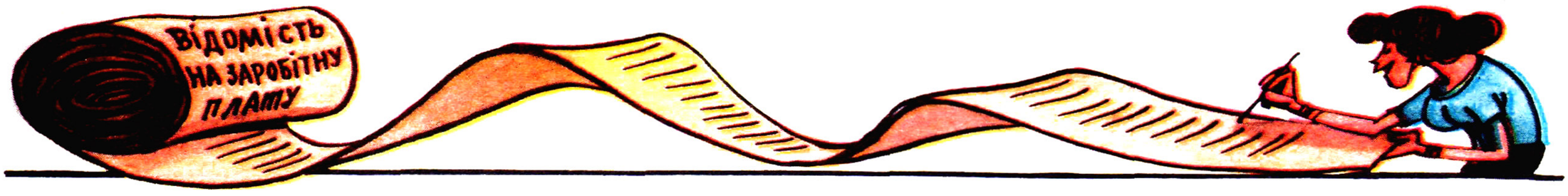

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Слава про голову колгоспу «Іскра» Малину Ю. Н. гриміла на весь Кіровоградський район. Власне не про нього, а про його незвичайну щедрість. Щедрість — за рахунок господарства. Отож і не дивно, що саме сюди зліталися ласі на ліві заробітки і довгі карбованці шабашники. А потім, веселі й задоволені, розліталися. А оскільки все це робилося на очах у касира Колошенко В. В., то вона й собі запускала руку до колгоспної каси. Про отаку «щедрість» голови та касира і повідомлялося у листі до редакції.

На прохання Перця Кіровоградський обласний комітет народного контролю перевірив стан зберігання та витрачання матеріальних цінностей і коштів у колгоспі. А голова комітету А. А. Давиденко повідомив, що за результатами перевірки касирку Колошенко В. В. з роботи звільнено. Гроші в сумі понад 2 тисячі карбованців, які вона привласнила, з неї стягнуто й повернуто колгоспові. А голову правління колгоспу Малину Ю. Н. рішенням зборів уповноважених колгоспників з посади звільнено.

* * *

Теоретично головний агроном колгоспу імені Леніна (Овідіопольський район) Топал І. П. мусив би за долю врожаю вболівати удвічі більше: як агроном і як голова групи народного контролю. А на практиці вийшло так, що торік більше гектара кормового буряку в колгоспі залишилося незібраним і пропало. Про таку невідповідність між теорією та практикою колгоспники і написали редакції. А Перець поінформував про цей обурливий факт Одеський обком Компартії України.

Секретар обкому партії тов. Галич сповістив редакції, що завдані збитки повністю відшкодовано за рахунок винних, в тому числі і з кишені Топала І. П. За погану організацію збирання кормового буряку його позбавлено і додаткової оплати в розмірі місячного посадового окладу. А рішенням партійних зборів на Топала І. П. накладено партійне стягнення, його увільнено від обов'язків голови групи народного контролю.

НЕЗВИЧАЙНІ СИТУАЦІЇ

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

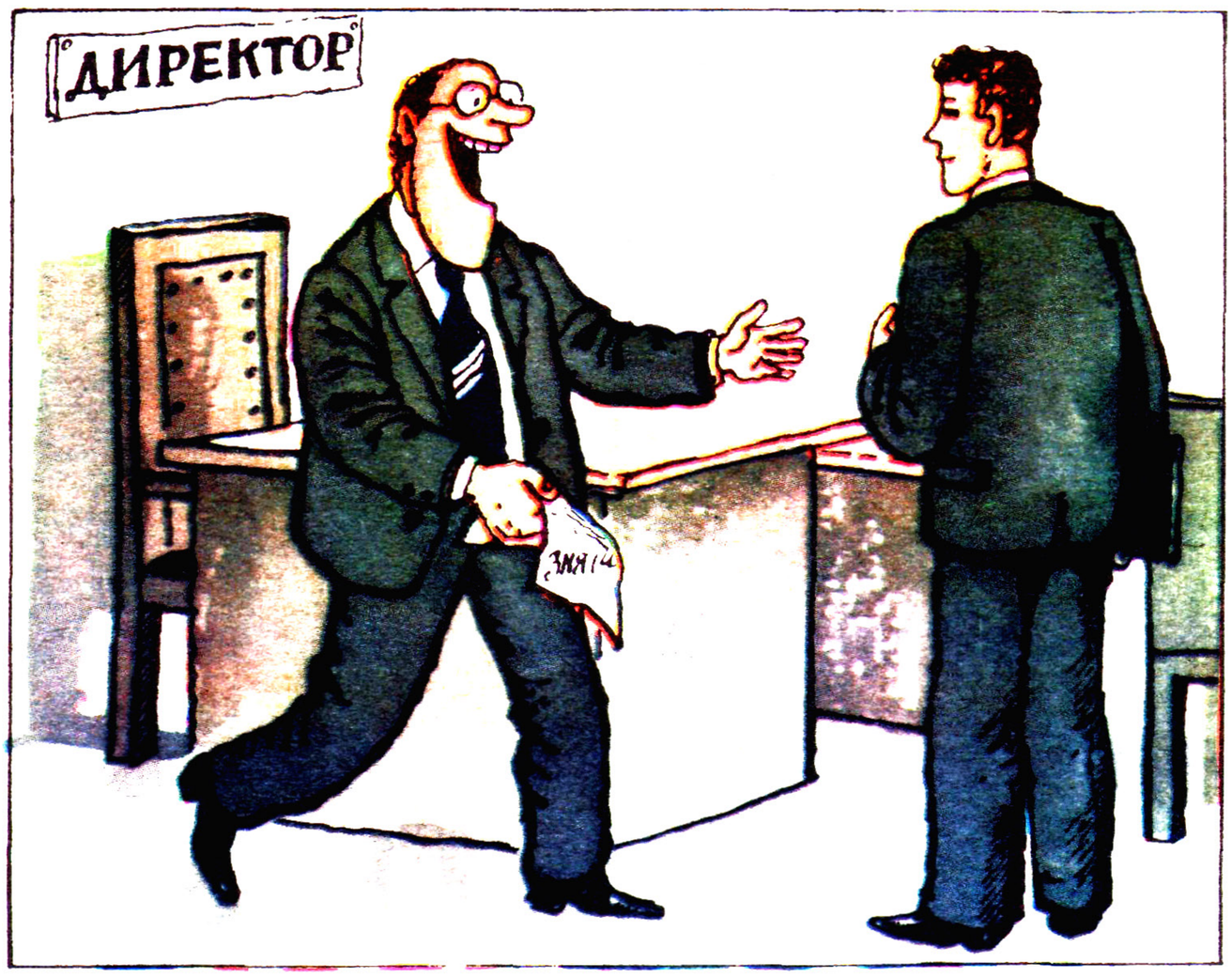

— Спасибі вам, Сидоренко, за принципову критику. Якби не ви, то сидів би я й досі в директорському кріслі...

Без слів.

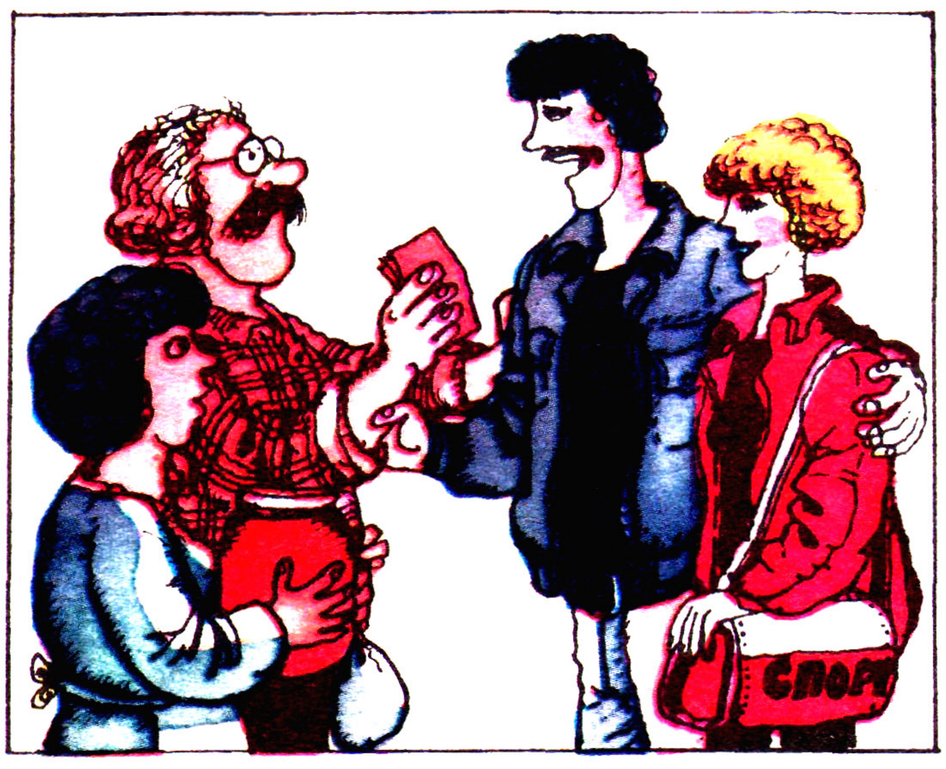

— Не тицяйте, папаню, гроші! Ми з Людою вирішили заробляти собі на життя самі, та ще й вам допомагати будемо!

— Я сьогодні спіймав ось такесеньку рибку!..

— Негайно створіть комісію по з'ясуванню причин загибелі риби! Чи немає, випадково, в цьому вини нашого комбінату!

— Мама у нас поживе!
— Ні, мама у нас залишиться!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Біг з перешкодами.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

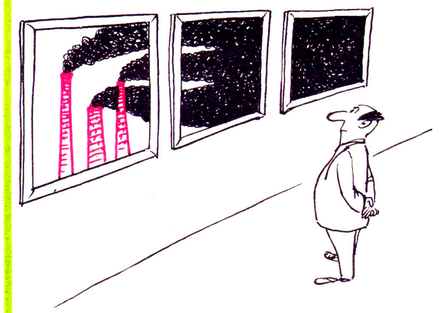

Без слів.

Мал. А. КОНОНЕНКА

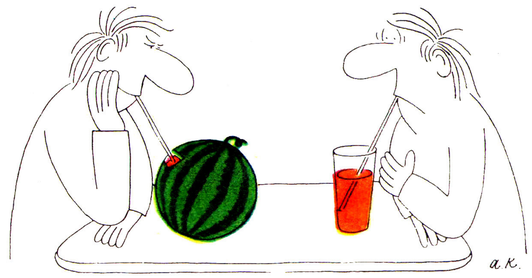

Без слів.

perec·ua.
perec·ua.

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

Мал. М. КАПУСТИ

Без слів.

Мал. М. БОЧАРОВА

Без слів.

Шашлики і нехлюї

Шашлики не потребують реклами. Їх усі люблять. А гурмани, так ті навіть розрізняють шашлики по-карський, шашлики по-узбецьки, шашлики по-туркменськи.

А ще є шашлики по-нехлюйськи.

Слід сказати, що бувають недбахи високого класу, котрі вміють виготовляти вищезгадані шашлики по-нехлюйськи у великій кількості, в масовому порядку.

Згадаймо для прикладу господарів з колгоспу ім. Лесі Українки Горохівського району. Вони добре знали, що в довколишніх лісах і на полях нишпорять бродячі собаки, які не від того, щоб завітати до села, а то й до вівчарні, де бекало й мекало чимало майбутніх шашликів. Знали, але нічого не робили, щоб якось відвадити здичавілих псів або принаймні застерегтися від них. І пси не забарилися.

Одного зимового вечора 1983 року кілька таких бездомних собак, проходячи повз вівцеферму, чи то почули ягнячий запах, чи то просто надумали собі відігрітися трохи в приміщенні — і плигнули через вікна на ферму. Тим більше, що вікна були не засклені, а, з властивою нехлюям блискучою недбайливістю, лише прикриті поліетиленовою плівкою. Перелякані власною відчайдушністю, собаки здійняли страшенне валування. Населення ферми, не розібравшись у темноті, сприйняло нападників за вовків. Оскільки вівці знають, що в давньому конфлікті між ними й вовками переможцями переважно (за винятком кількох спеціально відмічених у художній літературі випадків) виходять вовки, то почали панічно бекати, мекати й тікати. Але тікати не було куди, і бідні вівці й барани збилися в кутку й подушили одне одного. Результат — задавлено на смерть сто овець, ще шістнадцять серйозно покалічено.

Такі от вийшли шашлики по-нехлюйськи.

Що й казати, випадок непересічний. Такий мав би справити враження на оточуючу громадськість. Але, схоже, не справив. А якщо й справив, то, мабуть, не дуже сильне враження, а коли й сильне, то, видать, не на всю громадськість. Інакше чим можна пояснити, що точнісінько такий самий випадок стався уже в травні цього року в колгоспі ім. Калініна Луцького району. І тут чомусь не знайшлося нікого, хто міг би віднадити знахабнілих безпритульних псів. Чи то нічний сторож забув вийти на чергування, чи то він рушницю забув, чи то рушницю прихопив, але набої відсиріли. З тим іще розбираються. Але однаково вівчарству від того не легше. 57 овець і 30 ягнят, які мали всі шанси стати згодом смачними шашликами і каракулевими шапками, безславно наклали головами.

У колгоспі ім. Лесі Українки тодішній завідуючий вівцефермою А. О. Козицький вніс у касу понад дві з половиною тисячі карбованців на відшкодування збитків, завданих колгоспові. Внесуть, не сумніваюся, гроші і винні з колгоспу ім. Калініна. Тільки ж ні шашликів, ні каракулевих шапок від тих внесків більше не стане.

Непересічні газди з названих колгоспів розправилися зі своїм овечим поголів'ям за допомогою погано вихованих собак. А в колгоспі ім. КПРС Любомльського району навіть до зайшлих псів не звертались, обійшлися своїми місцевими недбахами. Тут службові особи немовби змагалися, хто кого перевершить у недбайливості, хто кого випередить у нехлюйстві. Признатися, особисто я затрудняюсь визначити переможця. Спробуйте, може вам удасться.

Ще торік восени колгосп одержав 2000 кілограмів сухого замінника цільного молока (скорочено — ЗЦМ). Завідуючий фермою М. І. Гусар, розраховуючи вийти переможцем у конкурсі нехлюїв, робить перший хід: приймає ЗЦМ на насінницький склад, де, крім насіння, зберігається багато іншого, зокрема, респіратори, якими користуються при обробці насіння отрутохімікатами.

Однак одного такого ходу замало, щоб справити гідний ефект. Отож Гусар, будучи кваліфікованим недбайличком, робить наступний хід. Робітники, які прибирали прибудовану до складу комору, виявили там поліетиленовий мішок з якимись білими кульками, дещо схожими на ЗЦМ. Принесли той мішок до складу й сказали завідуючому Гусару:

— Ось тут, Миколо Івановичу, є ще той ЗЦМ. А може, і не ЗЦМ. Бо він чомусь у поліетиленовому мішку, а не в паперовому, як решта.

— Не морочте мені голову, хлопці, кладіть десь тут, я потім розберусь, а зараз не маю часу,— відмахнувся Гусар. Бо думав у цей час про щось своє. Про що саме — скажу дещо пізніше.

Але й потім Гусар з тим поліетиленовим мішком не розібрався, бо й потім теж думав про щось своє. А поліетиленовий мішок, в якому, до речі (точніше — зовсім не до речі), був не ЗЦМ, а отрутохімікати «ТМТД», залишився на насінницькому складі вкупі із ЗЦМ.

У лютому цього року на відгодівельну ферму привезли чимало молодняка, і телят почали активно годувати пійлом з великою домішкою ЗЦМ.

Тут, справедливості заради, слід віддати належне і завідуючій фермою Ользі Петенко, і ветлікарю Степану Цьосю, і зоотехніку Надії Пилипчук, які зробили свої ходи до перемоги в конкурсі недбах, тобто повністю самоусунулися від контролю за приготуванням пійла. Його готували слюсарі, які вночі чергували в кормоцеху.

І сталося те, чого слід було чекати. В останній день лютого слюсарі одержали у завскладом Гусара два мішки — паперовий із ЗЦМ і поліетиленовий з отрутохімікатами. Що саме було в другому, ні вони, ні сам Гусар, звісно, не знали. А на світанку наступний черговий слюсар висипав усі компоненти пійла (в тому числі і «ТМДТ») в агрегат і зварив. Телята поїли досхочу й невдовзі почали надто активно брикати, поводили себе дуже збуджено. Згодом, щоправда, заспокоїлись. Деякі — назавжди. Точніше: 506 телят в результаті отруєння наклали головами й уже ніколи не стануть ні коровами, ні биками. Збитки від елементарного недбальства склали понад сто тисяч карбованців.

Щоб не забути. Так про що ж усе-таки думав комірник Гусар, коли підкладав до ЗЦМ отрутохімікати. А думав він про те, як би його ще щось поцупити зі складу, як він свого часу вже потягнув і насіння льону, і аміачну кислоту, і шістдесят вісім нових мішків.

А от що думали собі комуніст ветлікар Цьось, завідуюча фермою Петенко, зоотехнік Пилипчук, які демонстративно нехтували своїми функціональними обов'язками, виявляючи при цьому дивовижну недбайливість,— про це важко сказати. Теж, мабуть, про щось своє.

Не знаю, про що думали й керівники колгоспів і районів, де сталися описані прикрі пригоди. Але тепер, я певен, вони серйозно задумаються над тим, що тримати на відповідальних посадах нехлюїв, як той казав, нерентабельно, бо собі дорожче виходить.

Тут уже, хочеш чи не хочеш, а треба робити вибір: або шашлики, або нехлюї.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Волинська область.

ДУМКИ ВГОЛОС

● *Совістю торгує той, хто її не має.*

Д. ПАСТЕРНАК-ТАРАНУЩЕНКО.

● *Перевага безкрилих: у них нічого обрізати.*

● *Неможливо переконати того, хто з усім погоджується.*

Володимир ЧОВНОВИЙ.

● *Обіцяв, що вийде на широку дорогу, а звернув на манівці.*

● *Резонне запитання: якби не було вітру, то куди б кидали слова?*

● *Навіть негативний герой вимагає, щоб про нього було написано добре.*

● *Перейшов виключно на сухе вино. Однак і воно підмочило його репутацію.*

Михайло КОСТІВ.

м. Радехів
Львівської області.

ПЕРЕМЕНА

Сторінка для дітей

ПОДОБАЄТЬСЯ

— Ну як, Андрійку, гарно вже навчився читати? — запитує дід.

— Еге ж,— відповідає Андрійко. — Навіть учительці подобається.

— А звідки ти знаєш?

— Бо кожного дня залишає мене після уроків і слухає, як я читаю.

ВТОМИВСЯ

Після закінчення занять Данько вийшов зі школи, сів у скверику на лавочку і сидить. Підійшла до нього старша сестричка Леся:

— Чого це ти сидиш, Даньку? Ходімо додому.

— Підожди, трохи відпочину.

— Хіба ти не насидівся на уроках?

— А мені сьогодні мало довелося сидіти,— каже Данько. — Переважно стояв.

— Коло дошки? — уточнює Леся.

— Ні, за дверима.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ВІН

— Діду, — плаче Ярослав, —
Він мою цукерку взяв.
Сам знайшов під килимком
І ковтнув її цілком.
— Хто це ВІН, — пита дідусь, —
Петрик, Толик чи Павлусь?
Кіт Муркіт чи пес Барбос?
— Ні, бабусин пилосос.

Петро СОРОКА.

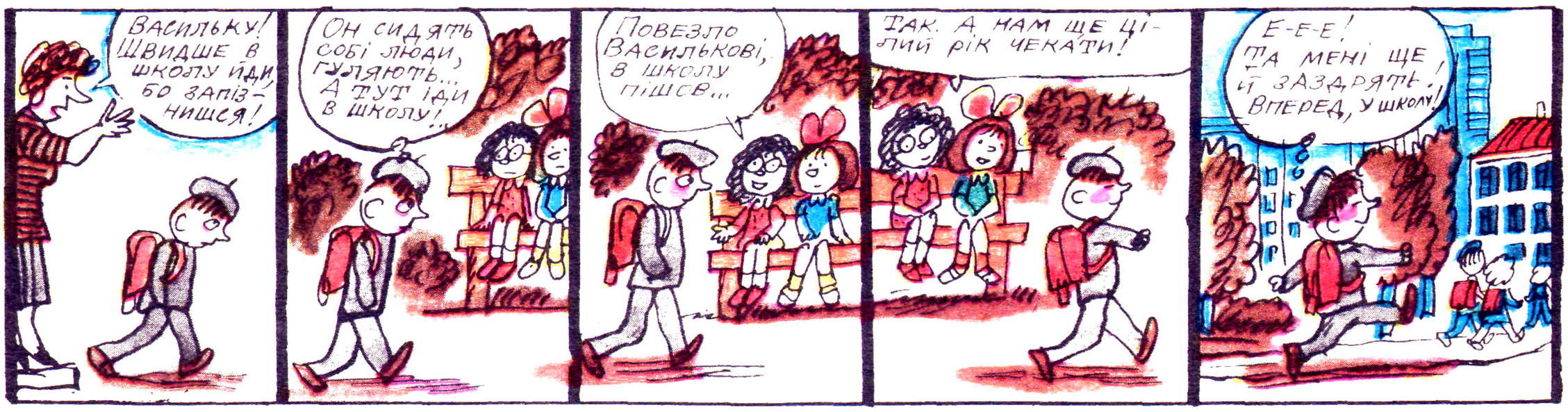

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Шаради

З «д» співаю, веселю,
З «в» я рибки наловлю.

[Дуда-вудка]

З «в» його у полі, в лісі,
Юний друже, стережися.
З «ш» він зовсім не страшний —
З нього що завгодно ший.

[Вовк — шовк]

Люблять нас усі збирати
Після дощику в ліску,
А як букву «г» відняти —
Будем плавати в ставку.

[Гриби — риби]

Ніна ШЕРЕМЕТ.

МОЛОДЕЦЬ

УСМІШКА

— Дядьку Гнате, дядьку Гнате! — гукала з-за тину Марійка Литвин, однокласниця мого сина. — Кидайте швидше своє заняття та мерщій біжіть до школи. Там ваш Сашко... Там йому...

Я ледве з даху не загуркотів, аж молоток з руки випустив. А тут ще оті цвяхи, що в зубах затис... Міг же з ляку проковтнути, чого доброго.

— Що стряслося? Знову натворив щось?

— Злазьте швидше — і до школи. Там про все й дізнаєтесь. А мені ніколи. Біжу ще за вожатою.

— Почекай лишень. Уже спускаюся. От лиха година...

Зліз, а за Марійкою вже й курява уляглася.

Навіть не перевдягався. Мчу до школи, забувши про радикуліт.

«І що він там накоїв? Може, обладнання яке пошкодив, чи поламав що? За віщо мені така кара? Ну, постривай, шибенику! На цей раз я тобі!.. Обіцяв же, що виправиться, навіть трійок не буде, коли велосипед куплю. Маєш тобі, виправився!».

На шкільному подвір'ї вишикувались усі класи. Перед лінійкою — директор школи з папірцем у руках, поруч — Сашко, з опущеною головою.

«Боже, який сором! Перед усією школою молотять. Ні, йти на подвір'я — серце не витримає. Краще вже тут, коло плоту, постою».

Сперся на штахети, і так мені прикро стало, що син у мене такий непутящий, аж у спину щось стрелило. Однак прислухаюся, про що йде мова на подвір'ї.

— ...А в індивідуальному змаганні,— читає директор,— переміг учень шостого «Б» класу Сашко Затуливітер. Він особисто зібрав майже два центнери металобрухту і визнається абсолютним переможцем. Дозвольте вручити йому похвальну грамоту та побажати подальших успіхів у праці та навчанні. Молодець, Сашко!

«Х-х-у! Відкрили Америку. Ніби я сам не знаю, що молодець. Тому і велосипед купив. А ота Марійка-сорока мене перехвилюватись примусила. Піду. Дома дах латати треба, а я тут огорожу підпираю».

Вернувся — і знову на дах. Долатав, пішов у гараж за фарбою. Дивлюсь — а двигун від мого «Запорожця», який іще зимою до капітального ремонту підготував, — тю-тю!..

Роман ДЕМЧУК.

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

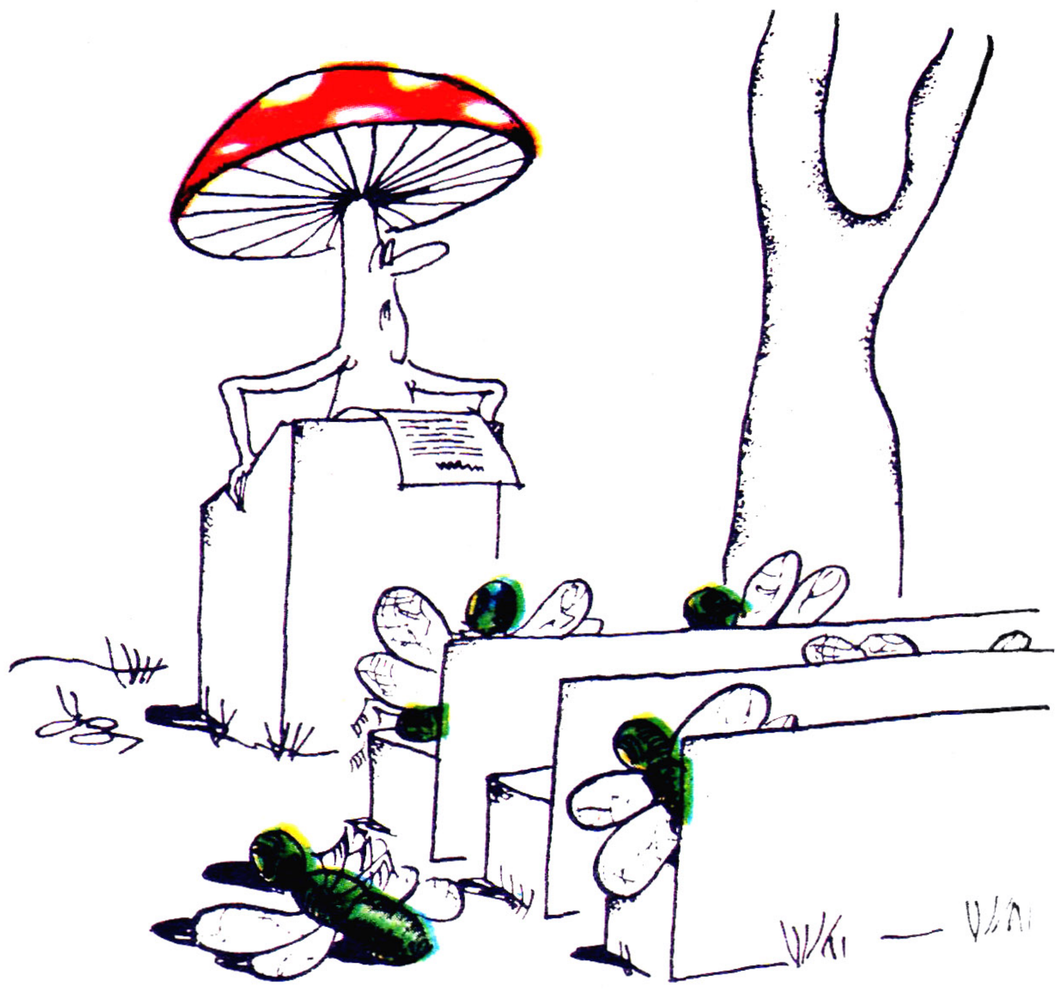

Без слів.

ДОСВІДЧЕНИЙ ЛЕКТОР

УСМІШКА

В клубі лекція була
При повному залі.
Лектор приклади наводив
Надзвичайно вдалі.
Розповів нам, що, бува,
Молодята люблятся,
А минає місяць-два —
І вони вже чубляться;
Що у всякої сім'ї
І своє майбутнє:
Там — не тільки солов'ї,
А й суворі будні.
Про невірність говорив
Та про інші штуки,
Що розвалюють сім'ю,
Ведуть до розлуки.
Без упину вже годину
Лектор заливається...
Біля мене сидить пара,
Жінка сумнівається:
«Звідки може отой лектор
Все так добре знати?
Ніби шовком вишиває...
Як гадаєш, Гнате?»
Чоловік до вуха жінці
Ближче нахилився:
«Ще б не знати! Він же вчора
Втретє оженився!»

Павло ЛАВРИК.

м. Суми.

Народні усмішки

ЗЯТЬ

Давно це було...

Хитро мружачи очі, пан обіцяє своєму наймиту видати за нього дочку через два роки, якщо той буде служити до одруження лише за харч.

— Згодний, Денисе?

— Згодний, пане, але за умови, що будемо їсти з вами разом за одним столом. Як-не-як, а зятем буду.

Повідомив П. ЛЯШЕНКО.

с. Кам'янка
Дворічанського району
Харківської області.

●

БУДЕ ТЕ, ЩО В ГАДЯЧІ

— Беріть квитки,— гукає до пасажирів водій автобуса,— бо буде те, що в Гадячі!

— А що ж там було?

— Та їхали пасажири з Полтави до Гадяча, то так ніхто квитків і не брав!

— Оце і все? — регочуть пасажири.

— Та ні! Усіх їх запросили у райвідділ міліції як свідків того, що водій привласнив їхні гроші!

— Так це ж несправедливо!

— Отож і я кажу, що несправедливо! Мало того, що в дорозі водієві по троячці тицьнули, так ще й по п'ятірці штрафу сплатили.

●

НЕ ТІ ВОРОТА...

— Он там Валерка біля воріт вже з півгодини свистить! — каже Андрійко старшій сестрі.

— Нехай свистить, я до нього не вийду!

— Так він біля Лільчиних воріт...

— Та ти що?! Ось я йому зараз свисну!

●

ПОРАДУВАЛА

— Скільки я вас оце лікую, а ще жодного разу не почув, щоб вам краще ставало! — каже лікар до бабусі. — То як, хоч сьогодні краще?

— Сьогодні?.. Ви знаєте... сьогодні краще, ніж буде завтра!

Повідомив В. ГЕРАСИМЕНКО.

с. Личково-1
Магдалинівського району
Дніпропетровської області.

●

НЕСЛУХНЯНА ДИТИНА

В електричці повно пасажирів. До вагона заходить контролер. Поки перевіряє квитки у тих, що ближче до дверей, у протилежному кінці вагона здіймається дитячий крик. То жінка, в оточенні кількох хлопчаків, лупцює найменшого. Той кричить, аж заходиться.

Контролер до неї:

— За що б'єте дитину? Як вам не сором?

— Нехай йому буде сором! Вдома не хоче їсти, вередує, а тут узяло та з'їло мій проїзний квиток.

Повідомив М. КОВЧАР.

Селище Воловець
Закарпатської області.

Мал. І. ЛОПАТІНА

Без слів.

АЛЛО! На дроті!

ГУМОРЕСКА

Дочекався.

І відпустки.

І телефону.

Сяю від радості і розмірковую, до кого ж першого подзвонити.

Раптом:

— Др-р-р-р!

— Слухаю вас!

— Алло! На дроті! Це диспетчерська?

— Ні, ви помилилися номером. Це квартира.

— Не морочте мені голову! Я насилу додзвонився до вас. У мене...

— Вибачте, але я нічим не можу вам допомогти, оскільки...

— Ну й бюрократи! Знову не можете?! Постривайте, я знайду на вас управу! Про все розкажу Дмитрові Корнійовичу!

— Та не бюрократи... Це...

Поклало трубку.

— Др-р-р-р!

— Слухаю вас!

— Алло! Диспетчерська?! Та чого ж ви мовчите, наче позасинали там?! Це з двадцять сьомого будуправління...

— Ви не туди дзвоните.

— Знаємо ваші штучки! Знов хочете відфутболити нас?! Цього разу не вийде!

— Даремно ви так говорите. Це квартира.

— П'ятдесят п'ять сорок п'ять шістдесят сім?

— Так, але...

— То чого ж ви мені вішаєте макарони на вуха? Ніж займатися дурницями, краще скажіть, коли нам привезуть сантехніку?

— Не знаю! І не можу знати тому, що...

— Завжди ви нічого не знаєте! І коли вже вас там порозганяють?!

Поклало трубку.

— Др-р-р-р!

— Слухаю!

— Диспетчерська?!

— Ні...

— Алло! На дроті! Дзвонять з першого об'єкту! Дєвочки...

— Хіба ви не чуєте, що це не дєвочка?! Ви не туди потрапили!

— Не жартуйте! Нам не до жартів! У нас горить план!

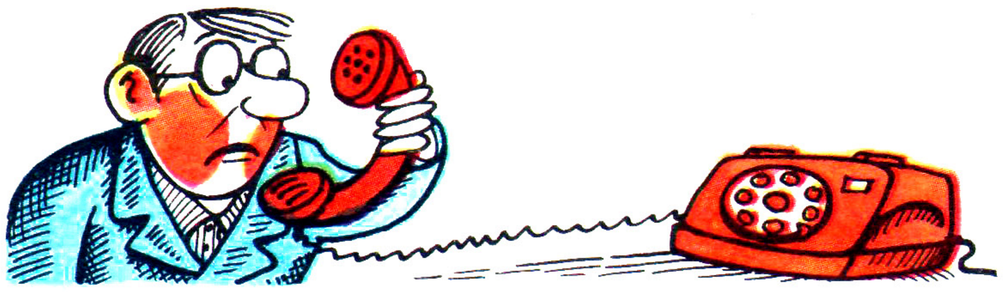

— Е-е-е...

— Алло! Дєвочки! Нам із складу недовезли два унітази!..

— Ради бога, залиште мене в спокої! Запам'ятайте самі і скажіть своїм друзям, що тут немає ніякої диспетчерської! Тут живуть люди! Розумієте, тут ква-р-ти-ра!

— Алло! На дроті! Зачекайте, не кладіть трубку...

. . . . . .

— Др-р-р-р!

— Слухаю вас!

— Диспетчерська! Це дзвонить шофер Олійник! Я привіз розчин на третій об'єкт, а тут його повно, вистачить до кінця зміни. Що робити?

— А що, на вашу думку, можна зробити?

— Обмаль розчину на четвертому об'єкті. Можна було б туди перекинути, але їм сьогодні не занарядили.

— Молодець, Олійник! Перекидайте! І скажіть, щоб занарядили!

— Др-р-р-р!

— Слухаю!

— За що ви там одержуєте зарплату?! Хіба ж ми просили таку плитку? Там же в наряді чорним по білому написано! Ви що, хочете, щоб доповіли Дмитрові Корнійовичу?!

— А де є така плитка, як вам потрібна?

— Ви ж її запроторили до сусідів. Переплутали все...

— А як можна вийти зі становища?

— Розмінятися з сусідами, щоб діло не стояло, а в бухгалтерії переоформимо.

— Розмінюйтесь і переоформляйте.

— Др-р-р-р!

— Слухаю вас!

— Дзвонять з першого об'єкту! Дєвочки!..

— Знаю! Що ви пропонуєте?

— Сьогодні в нас на практиці учні профтехучилища, так ми підженемо штукатурку, а за столярку візьмемося завтра.

— Молодці! Підгоньте!

— Др-р-р-р!

— Слухаю!

— Що нам робити?! Домобудівний комбінат досі не привіз панелі!

— А що ви думаєте з цього приводу?

— Я думаю, що там втратили почуття відповідальності. Ми ж із ними уклали договір, перейшли на підряд, а вони нас ріжуть без ножа...

— М-так... Складна ситуація... Тут не обійтися без Дмитра Корнійовича... Подзвоніть йому...

— І подзвоню. Нехай всипле жару...

. . . . . .

Через місяць у мене закінчилася відпустка. По радіо передали, що двадцять сьоме будівельно-монтажне управління успішно виконало місячний план і нагороджене грамотою.

Борис ПОЛІЩУК.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

ЯК ПІОНЕР СТЬОПА МУДРИК СТАВ ПЕРЕДОВИКОМ ПО ЗБИРАННЮ МЕТАЛОБРУХТУ.

Нотатки про їхні порядки

КРИВА УСМІШКА ФОРТУНИ

Ні для кого не новина, що з роботою у «вільному світі» не дуже-то вільно. Сутужно з роботою у тому світі. Навіть кваліфікованим робітникам та спеціалістам. А що вже казати про молодих людей, які й фаху жодного не встигли набути! Іще й не попрацювавши, вони зі шкільної лави одразу ж поповнюють лави безробітних. А без спеціальності важко навіть сподіватися, що бодай у майбутньому з роботою пофортунить.

Отож по закінченні середньої школи багато молоді у Західній Європі прагне приладнатися десь на так зване учбове місце, аби оволодіти якимсь ремеслом, щоб мати реальніший шанс на більш-менш сталий заробіток.

Але й тут щастить далеко не кожному: при такій масі претендентів на учбові місця із самими тими місцями теж ой як сутужно. Надія на добровільну прихильність Фортуни мізерна. От дехто й пробує у будь-який спосіб схилити її на свій бік.

Це, так би мовити, приказка.

А далі піде не казка: далі — кілька сучасних билиць із тамтешнього життя-буття. Конкретніше ж — із життя ФРН...

У Мюнхені судили одного молодого зломщика. Прикинули судді, як то у таких випадках водиться, що й до чого, зважили все та й дали йому шістнадцять місяців тюрми.

Здавалося б, радій хлопче, що порівняно легко відбувся. Натомість молодик, ошелешивши присутню в залі суду публіку й самих суддів, висловив незадоволення таким вироком і почав вимагати для себе більшого строку.

Ця дивна,на перший погляд, забаганка пояснювалася дуже просто: справа, бачите, в тім, що він хотів би під час ув'язнення оволодіти в тюремній школі професією зварника, а курс навчання — 24 місяці, отже, за тих уділених йому 16 місяців він не встигне закінчити курсу і одержати відповідний документ.

Молодику й тут не пофортунило: судді відмовили йому у жаданій надбавці...

Дехто вдається до надійнішого, як на їх думку, маневру. І от у газетах з'являються об'яви на зразок: «Батьки шукають для свого сина (дочки) учбове місце, щоб їх дитина могла навчитися якогось ремесла. За курс навчання пропонують стільки-то тисяч марок...»

Врешті міністерство освіти опублікувало роз'яснення, що брати гроші за таку науку заборонено, а хто вже заплатив за неї, може зажадати, щоб йому ті гроші повернули. Після цього до редакцій газет почали надходити листи ощасливлених батьків. Якась фрау Брітта Баруфке з Бремена написала: «Я страшенно зраділа. Тепер ми можемо одержати назад свої 8000 марок, які заплатили за учбове місце для сина. Тим паче, що він не може скористатися набутим фахом, бо досі не знайшов собі роботи».

І тут, як бачите, Фортуна криво усміхнулася: хлопець уже має в руках спеціальність, але це не дає йому можливості взяти у руки ним самим зароблений кусок хліба. Єдина втіха, що маму бодай якась радість навідала. Але для молодого безробітного це, звичайно, втіха мала...

А от до дівчат доля начебто прихильніша. З якихось пір у них, хоча й не у всіх, але з'явилося більше шансів улаштуватися на роботу: за повідомленням кримінального управління міста Вісбадена, вже понад тисячу дівчат прилучені торговцями наркотиками до цього прибуткового підпільного бізнесу — вони продають героїн, розфасований пакетиками по 0,2 грама.

Бізнес той, щоправда, прибутковий не для самих дівчат, а для тих, хто їх у цих оборудках для власної наживи використовує. Але це все-таки уже щось! І можна сподіватися, що до того бізнесу буде прилучена (якщо вже не прилучена) не одна тисяча дівчат, бо попит на наркотики зростає. До того ж серйозна конкуренція з боку безробітного чоловіцтва дівчатам не загрожує: торговці наркотиками віддають у цій справі перевагу представницям слабкої статі, бо дівчата трудяться за меншу плату і, як виявляється, із більшою вправністю, ніж чоловіки.

Але, як можна здогадуватися, в даному разі й у дівчаток підстави для радості вельми хисткі. Бо, хоч працюють вони і з «більшою вправністю», усе-таки навіть та вправність не може оберегти їх од невеселого знайомства із представниками закону. Та що тут удієш: якщо ти позбавлений жаданої можливості законно на прожиття заробити, то не залишається нічого іншого, як дякувати Фортуні навіть за ризикований незаконний підробіток!..

Я. ВОРОБЙОВА.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

На свою голову

Гумор наших побратимів

Мал. Т. ШЕМСІЄВА («Хенек»)

Без слів.

Мал. А. ДЕЯТУВА («Шлуота»)

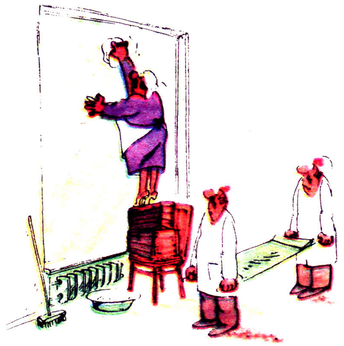

Без слів.

Мал. В. АФЗАЛОВА («Чаян»)

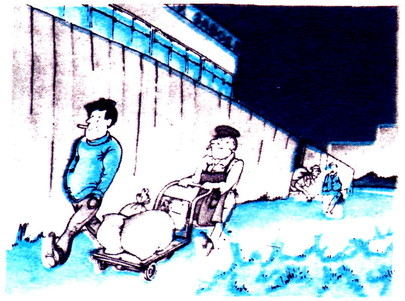

Без слів.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. С. ГІЛЕНКА («Муштум»)

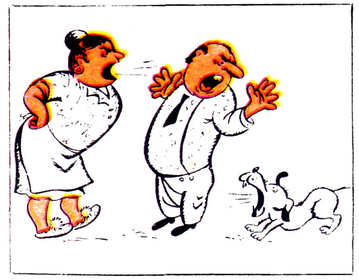

— Ти не втручайся!

Мал. А. КАРШАНКЕВИЧА («Вожик»)

— Від Івана Івановича!.. Дем'яна Петровича!.. Сидора Гнатовича!..

Страшне перо

«Петренків собака покусав мене, бо я не попередив його що прийду до нього пізно».

(З пояснення).
Надіслала Н. НАКОНЕЧНЮК.

«Велика робота проведена по поліпшенню постачання сільського населення, до речі, вона практично вже завершується, залишається налагодити постачання, а це буде зроблено вже в цьому році в радгоспах імені Калініна та «Червоний маяк».

(З райгазети).
Надіслала Т. СИМОНЕНКО.

«ОГОЛОШЕННЯ

15 червня о 16 годині відбудуться батьківські збори майбутніх першокласників.

ДИРЕКЦІЯ ШКОЛИ».
Надіслав В. СОЛОНЕЦЬ.

ФРАЗИ

● *Тому, хто танцює під чужу дудку, доводиться й співати не своїм голосом.*

● *Чим нижче кланяється людина, тим легше увінчати її голову лаврами.*

Володимир ЛОМАНИЙ.

Ні пуху, ні пера!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

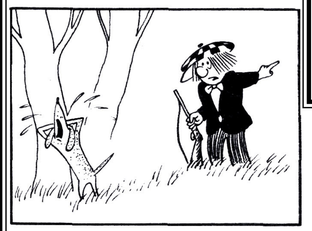

Без слів.

Друже Перче!

Коли ми купували у магазині № 16 м. Цюрупинська меблевий гарнітур «Оксамит-6», то в паспорті його прочитали: «Ці меблі стануть чудовою прикрасою вашої квартири». Що правда, то правда — меблі ось уже рік слугують лише прикрасою нашої хати — користуватися ними неможливо, бо жодна поличка, жодне дзеркало не підходять. Ми писали на Першотравневу меблеву фабрику (Миколаївщина), а звідти відповіли, що «приганяти» меблі мусить торгівля; у магазині ж відповідають, що виробничники некомплектні меблі поставляють. Як бачиш, одержали ми собі халепу за 1100 карбованців!

Може ти, Перче, допоможеш вибратися нам з цього зачарованого кола?

Л. ГЛУЩЕНКО.

м. Херсон.

Кажуть, регулярна ходьба сприяє довголіттю. Якщо це правда, то мені довголіття гарантоване. Ось уже два роки, як я регулярно ходжу до... хімчистки. І лише для того, щоб у черговий раз запитати: коли ж, нарешті, буде пофарбована моя блузка?

Але було б, Перче, просто несправедливо не відзначити тих, хто надихає мене на цю багатокілометрову ходьбу. Сподіваюсь, у тебе знайдуться для цього добрі перчини?

В. БАБЛЮК.

м. Червоноград
Львівської області.

Ми вельми вдячні тобі за те, що покритикував будівельників з комбінату «Вінницяпромбуд», котрі, спорудивши кілька житлових будинків, «забули» перебазувати бетонно-змішувальний вузол, від шуму якого нам не було порятунку. Та й «батьків» міста згадав вельми доречно.

Ну, подумали, ми, тепер бетонно-змішувальний вузол начебто вітром здує. Тим більше, що й райвиконком запропонував начальникові комбінату В. М. Крилачу забрати вузол до 10 жовтня 1984 року...

Та, видно, та пропозиція товаришеві Крилачу до лампочки, бо й зараз, майже через рік, все лишається без змін: ковтаємо цементну пилюку, як і ковтали, від шуму й гуркоту немає спасу... А, може, причина в іншому: в тому, що для керівників виконкому і комбінату головне — пообіцяти, а там — хоч трава не рости?

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ № 65
по вулиці Карла Маркса
м. Гайсина Вінницької області.

Недавно я був присутній на сеансі гіпнозу. Гіпнотизер переконував одного чоловіка, що він може літати. А чоловік стояв собі незворушно і лише посміхався. Тоді гіпнотизер пояснив присутнім, що є окремі індивідууми, які не піддаються гіпнозу. Мене теж переконують, гаряче запевняють в гарантійній майстерні, що я на своєму новенькому мотоциклі київського виробництва, після ремонту і заміни в ньому окремих деталей, мушу їздити. Та я лише сідаю на двоколісного коня і стою, мов укопаний.

Тому, Перче, переконаний, що або я відношусь до індивідуумів, котрі не піддаються гіпнозу, або майстрам гарантійної майстерні Київського мотоциклетного заводу треба кинути оті гіпнотизерські витівки і займятися своїми безпосередніми обов'язками — виправляти брак виробничників.

А. ЛИФТЕР.

с. Студена
Піщанського району
Вінницької області.

Мал. А. КОНОНЕНКА

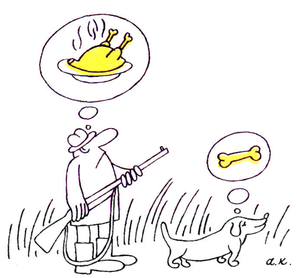

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

✦ **«ТАП уповноважений заявити...» — у замітці під такою назвою (№ 5 журналу) писалося про те, що у колгоспі «Заозерний» (Кролевецький район) приміщення телятника вже починає валитися, а керівники колгоспу з ремонтом не поспішають.**

Після виступу Перця секретар Сумського обкому Компартії України тов. Петрусенко повідомив, що для реконструкції телятника завезено всі необхідні будівельні матеріали, ремонтні роботи вже розпочалися, і протягом літа реконструкцію буде завершено.

✦ **Про те, що у селі Підгірному (Закарпатська область) місцеве відділення зв'язку не мало... телефонного зв'язку, повідомлялося у замітці «Без школи — жодного дня» («Перець» № 6). Начальник Іршавського райвузла зв'язку І. Ю. Грицакович повідомив редакції, що телефонну лінію до відділення вже побудовано і телефон встановлено.**

✦ **У тому ж номері, у розділі «Виставка ширнетреба», було опубліковано замітку «Маленькі хитрощі», в якій розповідалося про те, як житель міста Жмеринки, що на Вінниччині, Завальнюк В. І. купив пральну машину «Донбас-3». А машина одразу ж вийшла з ладу. Цілий рік минув, проте машина так і стоїть без дії, бо місцеві майстри відмовляються її ремонтувати, а ждановський завод на скарги не реагує, відмовчується.**

Як повідомив редакції заступник голови Ждановського міського комітету народного контролю В. Т. Пилипенко, факти, наведені у замітці, повністю підтвердились. Покупцеві вислано нову пральну машину, а бракоробів наказом по заводу притягнуто до відповідальності.

✦ **В одному з листів до редакції повідомлялося про серйозні недоліки в роботі, зловживання та розкрадання кооперативних коштів в системі Снігурівської райспоживспілки. З цим листом Перець звернувся до Укоопспілки і попросив зацікавитись наведеними в ньому фактами.**

Заступник голови правління Укоопспілки Г. П. Ушков сповістив редакції, що лист було перевірено на місці старшим ревізором контрольно-ревізійного управління Укоопспілки та головою ревізійної комісії Миколаївської облспоживспілки. При перевірці було встановлено, що в Снігурівській райспоживспілці недбало ставляться до збереження кооперативних коштів. Так, у завідуючої магазином «М'ясо-овочі» Умриханої було виявлено нестачу на суму понад 34 тисячі карбованців. Матеріали перевірки передано до прокуратури району. За цими матеріалами порушено кримінальну справу.

✦ **У селі Бджільна (Вінниччина) баня працювала, як мокре горить, бо давно вже потребувала ремонту. Та місцеві керівники не хотіли цього помічати. Поки устаткування та обладнання в бані зовсім з ладу не вийшло. Тоді баню швиденько й закрили. «І з минулого року вона не діє», — писали у своєму листі до редакції колгоспники.**

Після втручання в цю справу Перця голова Теплицького райвиконкому В. М. Ульянов повідомив, що баню відремонтовано і тепер вона працює.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

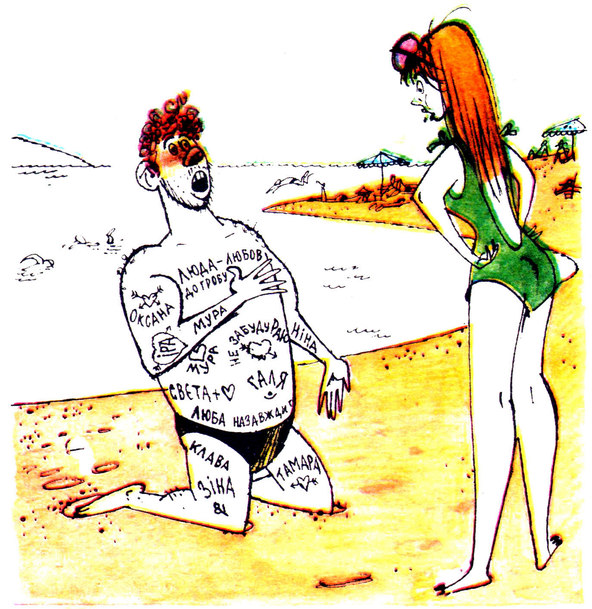

— Клянусь тобі, Шурочко, ти в мене — перша!

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-37, 441-89-38, 441-82-14.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 16 (1202)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.07.85. Підписано до друку 02.08.85. БФ 09650. 70×108 1/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 315 600 прим. Зам. 03845.

© Журнал «Перець» 1985 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна». 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:
http://perec-ua. livejournal.com

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

ІСТОРІЯ З ПРОДАЖНИМ ІСТОРИКОМ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ах, лікарю, він навіть забув, як мене звуть!